

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திகை யக.] துஷாசஉ (வரு). ஜூன், அ. நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 8, 1843. [Vol. III. No. 11.

வேத்யரோழக்கம்.
க. அதிகாரம்.

பிறீடேற்றத்தக்கரை அதற்குமும் கும்பி.

Desire for the salvation of others important in its promotion.

மன்தானவரும் பரமசெயிற் சென்றனலிற் றியாழ காமே யுதவு
ம் வழிகளாக இற்றையிலவகாக்குஞ் சொன்னதெல்லாம் கல்லதா
யினும் அதிலுமுற் றவழியை இக்கோட்டலிருக்கிறோம். இது
வே பிறீடேற்றத்தக்கரைசைதானே இடொன் றுமாந்திர நுள்ளதா
கில் மறியுபாயமெல்லாந் தாமே வியைக்காண்போம். இடொன்
றேயில்லா தாகில் மறியலாக்கு செய்யத்தணிக் தானும் கட்டாய
யாருமொழிய உயிருள்ள எத்தனக்ககா கப் பலனத் த. வும்மாட்
டாதே. இத்தத் தேவ கற்குத்தாசையிலாத உபதேசி குருக்
கன் தெண்டிப்புள்ளிசுச் சற்றித்திரித்தானும் தன்னத்தானே கா
த்துக்கொண்டு பிரசையமுணர்த்தினுலுக்குத்திரிக்கயிற்றிலாட்
டப்பட்ட பொருமையைப்பே. வ குவாடுநெய உயிர்பெற்றான்
டவனாழியுச்செப்பவனல்லவராகவும் புறக்குத்திரத்தாலாட்டின
பொம்மை உற்றவர் பொருதுக்கிச் சிசிக்கவுதமொழிய ஒரு
பலன் தராடுதன்பதபோலவருக்குக்கொட்டப்பட்டபொம்மையு
தேசியுக்கு செய்யுக்கு உடல்லாம் காட்டபதற்கவும் பலப்படி
தவவும் மாட்டாதே. ஆகையாற் சொன்ன ஆசையே உபதேசி
த்தொழிற் று உயிராக நிற்றமென்றமையால் இதிலே விசேஷமா
ய் காம்பிரயாசப்பட்டபொருத்தப்பேசவும் கீவன் இறைத்தகே
ட்டத்த உயிர் பெற்றதவும் பலன் கைக்கொள்ளவும் இத்தத் தே
வ கருத்தினுரை இ-புவுலகிற் பயிற்றலிக்க மனிதனுப்பிறந்த
டேசகாதா உதவியெய்ய மிக்கவும் மட்டுக்கொடும். அவையும் மி
டிவுடையெண்டிய ரு-உயித்தானகயில் இத்தவே சொல்லத்தரும் நி
யாய்க்கை நுஞ்சுக்குடவும் வகுத்துத் தெளிவுபடவும் விசித்துக்கா
ட்டலவேண்டுக ளுத்தபு புறத்திய சையுட கரைபேற்ற இத்த ஆ
கையே உதவுபடியுடைய அனவனனித்த ஆசையுடையவகு
தில்லையே வெல் பற்றிற் று அடைபாணக்கையு இத்த நுதல் அதி
கரைத்திரக்காட்டினிச் சிறந்த குறைவாசைக் கருத்திலவாதவர்க்
கைத வனவிக்கவும் உக்கவர்க்கரை அதிகாரம் வளர்ப்பிக்கவும்
கில தியாய்க்கை வகுத்திகாரத்திற் சொல்லுவாம். ஆகையால்
மன்தரீடேற்றத்தி-மேல்வைக்க த்தக்க ளு னக்கருத்தினுரை வே
தசனாககாரப் பவே கத்தின்க்க வந்த தேவதெய்வகைப்படு
காம். அப்படி சமமை இயக்கிக்க அவதரித்திக்கே பிறந்தயே
காரதர் பாடுபட்டுவிறத் தேவருக் கையேற வழியும் பலனுத் த
த்தவராகி கண்டையிலாமல் கைக்கு மோட்சத்தைத் தரம் ட்டா
மல் அனவன் கையேற ஆசையைத்தப் பிரயாசப்பட்டவேறு
மென்று கித்தயானா. ஆகவும் இத்தஇடேற்றத்தினுரை ஒருவ
ருக்குமல்லாமல் அனவன் தாம் இ-மெல்வையக்கவந்த. மென்
பதற்கு உவகையாகத் தருவான்பற்றினதாவது-காமே இத்தப்
புவுகிற்றியவர்ப் பற்றலிக்கவந்தோம். இத்தத் தேவதி எங்கும்
பற்றியெரியக் காண்பதாசையொழிய கெட்டு வேறுகையிலையெ
டார். இடேற மனிதரீடே-ற்றத்தைப்பற்றி வந்த சத்தவரும்
இதின்கெல்லா கையைத்தப் பிரய சப்பட்டதே தாமே பொண்ணவ
ந்த தேவதெய்க்கும் பற்றியெரிதென்றார். அப்படியே பசாசி
சுடிமை கீக்கி கெடையடேசகாரதிரட்க்கும் பாவனா மு-னேகாட்
ட எய்தாரீடத்தில் அடிமைபோல் வருத்திற்ற யூதா கைய்கை
மீட்டாட்க்கக் ஆண்டவர் மோசையேவையெய்யோததாம் பற்றிப்ப
ற்றி அவியாடுதிரியுஞ் சா கையித்திவந்தோம் தீர்ார். அப்படியே
அடேரலையரை உபதேசுஞ்செ. லவதற்குரியராக அவர்கள் யே
விறக்கிள பரிசுத்தாவியாகிய பராடச- அடிகிளக்ககுருவாக அவ
ர்க்க தனமேல் கின்று அதிவோமல்லே, இத்தபடியாகக்கொ
கத்ததானும் பற்றுக கையேறப் பாவகன் யானையுஞ் கட்ட
த்தித்திரித்திற் கத்தத் தேவதெய மறற் கெருப்புக்குக் குணவ்
குடையதென்று காண்போம், கெருப்புக்குணவ்களேதெனில்

கிணியின்மை, இணப்பின்மை, தோர்வையின்மை, இம்முள்ளம் ப
ற்றின கெருப்புக்குணவ்களாகிய உயிரீடேற்றத்தின்பேல்வைத்த வா
சைகெடுத்திலும் அதனைக் காட்டக்கடவோம். ஆகையால் பற்றி
ன்கெருப்பு ஒரு கணமேயாகிலும் நிலைகொள்ளாமல் ஆகுக்கொ
ண்டு தனக்கிடதை எரிப்பவையிடாதே தானே எழுமித்த தே
வும் அதனை மூடி அடக்கவருத்தினும் விசையோடுவல்லாவற்றை
யும் ின்றது புறப்பட்டேறவு முணக்கிணைத எரிப்பவும் இராமுள்ள
தை உலர்ந்தித் தன்வசம் கவுஞ் செய்வது கெருப்புமுதற் குண
கிணியின்மையென்றே. இன்னபடியே சொன்னதேவதி யாதொ
ருவனிடத்திற் பற்றியெரிந்தாலொரு கணநில்லாமற் பாவமென்
ப்பட்டதெல்லாவற்றையுஞ்சுட்டெரித்தறிப்பவருக்குத்திரியான். அ
தற்குத்த னே மனிதர் செய்யும் பாவவ்களை தினந்து மனதிடுஞ்
தருவான் ஆண்டவர் பாத்ததில்லியுந்து லிம்பியென்னவோன். பா
வ்களை வருத்தியுணர்ந்தவான். கென்று வருத்தவோன், தாய
ட்டோல அணுகிப்பேணுவான். அடிமைபோலத்தொடர்ந்து பி
செல்லுவான். கண்டசமயத்தைவிடான். காணாததைத் தேவோ
ன். இத்தநன்மைதொய்யுமின்றி நிலையுமின்றித் தன் னாடுகொடு
பாவகைய் வையுமுமுதேரித்தொழித்தபு பூவுகிடத்திற் பா
வமென்றில்லாததற் கசைப்பவோன். தன் குவித்தகாரமையி
ற் பலர் செய்த பாவகளைக் கண்டறிந்து திரிப்போட்டெழு
பாவையொலுள்ளருகி கொத்தருதெவ்கி டெவியாதிற்பான் அப்
படியே திரிக்கதிரியாகிய ஏமையிசைவ்வர் வேதத்தெழுதி
னதாவது, உலகம் கடுக்கித் கூசுபட்டாசெய்த அக்கிரம பாவக
கைக் கேட்டெனவினென்குதி-த்திற் றியப்பற்றி என்னெனப்பெ
ல்லாம் புருத்தெரித்தமுத்திய வருத்தத்தைப் பொறுக்கவாற்றுகரு
கிப்பய்க்கிடெந்தெனென்றார். அப்படியே திரிக்கதிரியின்கிப எ
வியாவுந் தாவீதும் தேவகற்பனைநி ஆண்டவையப்பகைத்த பா
விகளைக்கண்ணி தாங்கவேவருத்தின த-உயிலவாற்றாமலும் இவ்வெ
த்தித்து விழுக்கோபுரத்தைப்பே. வ உன்னுடக்க உயிரீடேவி
ய வருத்தினதென்றார். அப்படியே அடக்கின கெருப்புக்கட்
டெல்லாமுத்தெழுமிதுரீடோல அந்செய்செஷ- கின்பப்பர்மு
தற்பலகேதொட்கிசுக் கிலவப்பட்டபோதக்கே தக்கனாசை சி
றைபட்டாமற்பலர்க்குச் சத்திப்பேவதற்றையுணர்ந்தித்தவ்களோடு
மோட்சகரையிலேற்றினதென்றே. பஞ்சபூதக்கனிற் சொம்ப
விலவாடற் கையகையுள்ளது கெருப்புத்தானே. மனிதரிடத்தி
லும் ஆசையிடுதிய கில மிக்கவுக் கையுக்காட்டி எக்காலத்துஞ்
சோமையோடிருக்கவறியாதே, ஆகையிற் கித்திரக்கோலாற் க
ணையெய்க்கப்பட்டதினமே வெழுதப்பட்ட கெருப்போழிய்
வனார்பெரியாமல் கிக்குடி மெய்யான கெருப்பில்லலை அப்படி
யே கித்திரச்செல்ல வ மனிதரையெய்க்க உன்னுக்கிசுமேல் அ
வர்கீடேற்றத்தினுரை கீயே தன்னக்காட்டினுதும் அந்செசு
ஷ்ட கற்கோரிய செ. ன்னபடி பாவத்தை விலக்கப் புண்ணிய
தை யினவிக்க எல்லையுய்க்கரைபேற்ற ஓயாமல் வருத்தித் திரி
ற் மொழிய அதற்குப் பிரயாசப்பட்டாமல் நிற்றுகாசை மெய்யா
ன ஆசையல்ல. இறப்படியாகக்கெ. ன்னப் பலரும் பலமாதமு
ம் ஒன்றுக்குமெய்யான ளுணவித்திடக்கவன்முதலாய்த் தானே த
னக்குப் பொய்செல்லித் தானுமித்த ஆசையுடையவனென்ற நி
ணப்ப டேடுதெவன் இதுவுத்தயிற் கெருப்புக்கிணாட்டாக்குணம் இ
ணப்பி-மைடலோ? உலகே ஆணக்கை ளுக்கிண்காட்டிற் பற்றி
ன தியைப்பார்த்தெரியவெரிய வனார்தொழிய வேதத்திரிய
பொருணக்கானுமையும் தான். மெய்யாமற் பன்னத்தவறக்கவுக்
கவல் துகடிடவும் உச்சயேவெற்ற காண்பே. பாவக்கை
மொழித் த. மனிதரைக் கையிலெற்ற ஆசையுள்ளவாம். எத்தனை
பிரய. சம் அதற்குப்பட்டாலும் அவனுக்கிலே வருத்தமில்லை. பு
றக்கட்டாயத்தினுற் செய்தவையெ வருத்தற் தருவதொழிய ம
னம்வைத்தாசையொருத்தி ஒருவன் குண யெடுத்ததொழியிலே ப
டும் பிரயாசமெல்லாம் எதிராய்ச்செய்ப்பான். இறவல்களோ ப
கெல்லலாத்திரித்து வெய்யினம் மறையும் பராமம் மண்ணமெடு
த்துக் கல்லுமுருட்டிச் சந்தோஷமாய் வினாயாடின கிவதற்கே

ரப்பவேலைவிட்டவுடனே தன்னாடுதென்றழக்காண்போம். அப்படி நாமும் புண்ணியத்திற் சிறுவராகையில் மனநின்படியே வருத்தம் காணாமற் பசுவிரவுமாகத்திரிந்து பொருத்தியெடுத்த தொழில்கள் டலவற்றையெழுந்தப்பலாயினும் ஆண்டவருநியம் வந்தவுடனே மனமுடனூத்தனர்க்கு மெலியுரைக்க கோவும் முடிபும் இன்பும் பவியனமும் போக்காகக்கொண்டு நாமத்தகாசையில்லாமை யாற்றப்பிப்போக வழிபார்ப்போம். ஆண்டவருக்குத் தோத்திர மாகவும் மனிதருக்கிடேற்றங்கிடைக்கவுடரசையுப்பற்றியெரிச் சதமாகத்தாமாக்கொண்டெனில் இப்படி கடந்தவரல்ல அந்நெய்கி லுடசவியார்ப்பாலிகைத் தேடிக்கொண்டுநிரிகையிற் பகவிராவே ஷ்டபவென்றாலும் உண்டவருக்கிடாமலும் தன்னுடல்மெ லியுருறையுடனும் உடலைக்கடிந்த வாடினார்களெனாரூவனை ப்போல முன்னூற்றைத்துக் கல்லுமோதிப்பினந்து கீறியவிரண்டு பாதமிரத்தியோட அருக்குத் தோன்றிநுக்குமாம் கட்டுறையடி கத்தராமியெசுகாதா நாமகட்டுவெண்டிய ஒருகண்ணெரையா கினும் ஓரிருத்தத்தினையாகெனினுக்குத்தின சன்மையிற் கம்மைக் குறையிலாமல் இரட்சிக்கலாமென்றிருக்கையில் எண்ணாமளவுக் கட்டத் தொடியவருத்தவர்களைக்கொண்டு கம்மை இரட்சித்ததென் ன அவர் பாவத்திக்குமேல வைத்தபகையிற் மனிதரமேலவைத்த ப ட்சமும் அளவில்லாமையாகும்மலை இரட்சிக்க அளவில்லாத ஆ சையும் அகிரகுதயத்திற்றநியெரித்திடுவல்லவோ சொல்லு நினை வுக்கடந்த அகோரதுன்பக்களே தமக்குத் தோற்றததுபோல ம னுடேபொருத்தியுடையெய்த்நையும் வலியக்கொண்டார். ஆயி னம் பொய்நிபெற்ற மணியின்புடல் இராசாவைத்த ஆசையிடு திபால் அதற்கிராய்ப்பும் சூவாயிரகு ட்பாராமந்சத்தொஷாமாய்க் கொடுத்தாப்போல இடேசுகாதா நம்மை இரட்சிக்கவேண்டின திக்குமேல அளவெலாக்கடந்த பாடுபட்டிற்றது தந்த வினியின் மி குதியைக்கண்டு மனிதரிடேற்றத்திக்குமேல அவர் கொண்டிருந்த ஆசையின் மிகுதியுடையவர்களைவிடும் காணப்படுமோயினும் அந்நெய்கிஷ்டராயப்பர் முதனிருத்திரண்டாமத்தகாரந் திருப த்தொராம்பவனத்திற் சொன்னபடியே கம்மை இரட்சிக்க அத்த யின்பாடுபட்ட கிறிஸ்தவ னவர் தாம் முன்னடந்தபடியே நீங்கள் யின்சென்றுபோக தீர்த்தமாத்நினை உக்களுக்குக் காட்டத்தந்தவ ர் இர்த்தத் தேவமாத்நினைக்கடைபின்பு வந்த பாவத்திந்தகார ர் முன்னே விலகமனிதர் அதிலே விழுந்தபின்பு தூக்கவிழாமுன் னே தாங்க எவரையுக் கரையிலேற்ற ஆசையுள்ளவன் என்னசெ ய்யாடே? ஆகினும் இவ்விடம் ஆரோககயமல்லவென்றும் அவ்வி டம் சக்கையல்லவென்றும் இவ்விட பகையக் அங்கே சூயாவிகு மென்றும் இந்நி பழக்கமில் ஆதரவல்லவென்றும் ஆயிரம்போக் குத்தேடித்தன் ககி ககத்தையொழியக் கத்தரைக் கணெகித்துக் கத்தர் தாத்திரமுடையதீர்த்தற்றமுமெண்ணுடல் அத்தல் முதலா ய்ச்சுற்றுக்கூசாமல் உபதேசித்தநாழிந்தியுயிராகிய இர்த்த ஆசையு ள்வன்முனையென்று நினைப்பாடேவெண்ணெருட்புக்குள்ளும் முங்குணமேதோர்வையின்பையென்றும் பெருநெருப்புக்கரயி லவெயன்பாரல்லவோ? அதுவே அடிபட எழும்பும் சிறைபடப்பி லக்கும் மறிட்ட வளரும். அதுவே நிறுப்பு முருக்கக்கலனும் பிள க்க எவையும் நீருக அடைத்தவிடத்தல் துறையுது மேலுயர்ந்தவ ட்த்திற்றாய்ந்து முன்னெதிர்த்தராவையும் சாய்த்து விக்கெடுமல் லாக்கித்தெப்பொழுதும் தோர்வையின்றிச் செயல்கொள்ளக் காணப்படுமே உலகத்திக்குக்கோக நெருப்புக் காட்டுமவீரமே எ வர்க்குக்கருக உபதேசிக்கின்றிற் காணவேண்டியதல்லவோ? ஆ கினும் கண்மைவினைவிக்கத் தீயோகெந்த குணங்கணியுடைய இந் தத் திவ்வியவாசையிருந்தால் அந்த வ்ரமுண்டாம். இவ்விடக் பாவக்கொழியவும் ஆண்டவர் திருக மம வழங்கவும் மனிதர் மோட்சத்தையையையும் தானே உதவிசெய்வதற்காசையுள்ளிற் றந்திறைத்தாகில் அவனுக்குத் தடைசெய்ய வல்லதொன்றுண்டா டோ? பகைத்தவிடத்தல் ஐரவிய துறையவன் தன் வய்மொழி சொல்லாதவிடத்தில் உறுதியாய்வுசெலுத்துவான். உபதேசியா க துறையுப்பா தவிடத்தல் வைத்தியுக்க துறையவன். தானொரு உப பவவற்றையுமொருங்குடன் செய்ப்புப்பா தவிடத்தில் அதற் குத் தாம் முன்னூரியாக்கினவர்கள் வலுவான். அப்படியே த்ரு கத்தனங்கா ததிலவெயன்புபோல ஆசைமுக்கத்திலாகாததாமா வதற்கிரியதும்வலை. இர்த்த ஆசையுண்டானால் அதனைச்செலுத்த உபாயங்களைப் படிப்பிப்பா தேவையில்லை வய்மவளர்த்து வாழ க். குருவி மிருகங்கல் முதலாய் அதிசயமாக எடுத்த உபாயங்க ளெல்லாதத்தையும் தமமுயிரமேலவைத்த ஆசையேயொழிய வேறு

ராதினூற் சொல்லிக்கொடுத்ததன்மேலோ? கீங்க்காரமே யாதொ ருகருத்திக்குமேல் பெய்யான கருத்தவைத்தவுடனே அதனை முடி க்கப் பலவழியுபாய்க்கக்கிணவிலோடுமல்லவோ? மீசவும் ஆசைக் குதியானால் உபாயங்களைக் காட்டுவதல்லாதே அதற்கு வலக்கை முதலாய்த்தருமே.

கிடுசெனென்றும் இராசா ஆயுதமீன்மீத் தனித்திருக்கும்போ து, அவனை ஒருவன் வெட்டக் கையை ஒக்கெனவிடத்தல் அக் கா ன் மட்டுமே ஊமையாயிருந்த இராசாவின் குமாரன் அததைக்கண் டு தகடபம்மேல்வைத்தபட்சமே பேச வல்லமைத்தந்த தானற் புதமாக காக்கின் விக்கென்கு செயித்துப்பெரி தீவலடா வெட்டா தேயென்றும். நீக்கலும் ஆண்டவர் மேற் பத்தியும்புறத்தியி: மேல் இரக்கமும் உடைபிராயில் ஆண்டவரையும்மனிதர் ஆத்தம த்தையும் ஒருப்பட வெட்டவந்தாற்போல ஆண் வகுக்கு விசே ரதமும் ஆத்தமத்திற்குக்கேடாக வரும் பாவத்தைக் கண்டசெ வில் உக்களுக்கு இதயத்தைக் கோக கக்கும்புக் உசாமற் பேச கெ தீக்கென அதுக்கு மாத்திரம் ஊமையாயிருப்பீர்களோ? அந் த விக்கெனமெலவாரு செயித்துப் பாவக்கை வல்க்க ஆத்தமக்க கைக் கரையிலேற்ற உக்கனாசையளவாக உக்களுக்கு வல்லமையு ண்டாம். "அக்கவதஞ்சாமை பேதமையக்குவதஞ்சவறிவா: தொழில்" என்பது கிச்சயந்தானே. ஆகினும்சரகத்திக்குமேலஞ்ச த்தருத் திமையல்லவாமையால் ஒருவன் கரத்திற். மோகாதபடி க்கு உன்னுடைய மென்றிருந்தால் கீ ஆண்டவர் செய்புத்தனை யை கம்பமல் மனிதர்க்குநி அவனுக்குத்தவாதிருப்பது பேதமை யாத்திரமல்ல அவனையும் உன்பையும் டகைத்து கரத்திற்றிற் றுக் கொடிய தீட்டுத்தானே. இத்தெல்லாம் வச்சித்தியிபு உப தேசிகனிதில சற்றுத்தாமதமாக நீயும் பிறகே கோக்கித்தா வ்களே தங்களுக்குப் பொய் சொல்லாமற் காட்டின மெய்யான ஆசையின் குணங்களைப் பொன்னுரைகலாகக்கொண்டு தா வ்களப்புறத்துத்திரியும்படியும் உற்று நினைக்கும்படியும் இந்நி: வ உரைத்துப்பார்க்கிற தங்களுக்கு துவ்வகை ஆசையுண்டோ இ ல்லையோவென்றாயக்கடவார்க்கன. முத்திப் புறத்தியார் பெ ட்பும்புண்ணிபத்தினுற் ற்தொஷமு உவர்க்கச்செய்யும்பாவத்திற் றியுக்கமும் உனக்கு மெய்யாகவ உண்டோவியவையே? கீரோ ஒருவனை திருப்பினவனவில் உன் பணம் பூரித்தவையாவவாந் து தெகோவிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுரைக்கண்டேன். ஆந் தும் பசாசின் சையற்றப்பி அந்த ஆத்தமம்மோட்சவழியில் தத்தினுட உனக்கீர்த்த பகிழ்ச்சியானால் மற்றொருவன் டலரைத் திரு ப்பிட்டுகாண்டு வந்தவர்க்குண்டுகிந்த பகிழ்ச்சியில்லாமவென்ன?

இரண்டாவது, ஆயத்தமயினும் உபதேசமயினும் சொல் லும்புத்தினும் விசேஷம் யிச் சுகிறகாசைக்குமதி சொல் வியுதவச்செய்யுமிடத்தினும் அவர்களை யுணர்ந்தவையு பாவமொ சனடா. மோட்ச கரையிலேற்றவும் அதெல்லாந் செய்வாயி ற் சொன்ன நியாயங்கள் அவர்கள் உதவ துறையுடைய துறையி ததெய்யல் மனமினி உருகவும் தீயுமுள்ளுருகியானமுறைமோ டல் பேசாமற் பன்னிப்பாடல் சூபவீத்தாற் போலட பேசியுக் கட்டப்பாறியக்கினூற் போதமேசய அவர்களைக் கரையெற்ற ஆசை சற்றுய் காட்டாமலென்ன?

மூன்றாவது, சமயக்கோடினப்படும் வெயிலும் பாராமந் போகி றதைக் கண்டுள்ள நிறுத்தி தந்திச் சமயக்கேதென்றுக்கேடு, இ ன்னும் சேத்தந்தின்று மோட்சவினக்கேற்றதனவ அந்த ஆத் தமத்தக்குதவியெய்ய ஆசையோடுபேசுகிறேன். இன்னும், பெ த்தவர்க்குக்காமதவாக வருந்துவதுத்தமத்தானே. ஆகினும் ப த்துசாருக்குமுன்னே யவ்வலத்தைக்குள்ளே அடித்ததபோது இ ர்த்தச் சமயக்கல்லாமற் போக்குக்கொலித் தாமதஞ்செய்ததென் னெவன்மு செய்ததைப் பாக்கில் இன்னவரும்பாருணாசைடா வெழியப் பிறரிடேற்றத்தினுசையால் இர்த்தச்சமயக்கு வந்ததல்ல வென்பது கியாயமல்லவோ?

காண்காவது, அப்படித்தானே மற்றொரு உபதேசக்கு விக்கெ னிருக்கையில் அவன் திரியும் சீமைபிற் கலயானம் முடிக்கத் தா ராயினும் சந்தோஷாயிப் பேசுகிறவன அவ்விடத்திற்குள்ளேயுன் னே அவனைதைக்கழைக்கப்பட்டபோது, எனக்குக் கடைவிலையெ ன்பாம். என் பவவ்களை விலக்கவும் ஆத்தமங்களைக் கரையில ஏற்றவும் உனக்கு மெய்யான ஆசையுண்டானால் அதற்குச் சமய க்கண்டபொருதெல்லாம் ஒத்தமுறையாய் கட்டக்கத்தேவையிலிடி யோ?

ஐந்தாவது, ஆத்தமக்களை மாந்திரச் சேடுகிறது ஆற்றி சனக்கள் அவசரத்தைப் பற்றி வேண்டியவிடத்தில் அதிகமாய்த் திரியாமலும் தாமதஞ்செய்யாமலும் உண்காரவுடையிருமிடத்தில் ஆத்தினம் அடிக்கடி போகவும் காட்டபவருக்கவும் தியாயமென்ன? இதுவுமிக விரியுமென்றஞ்சி பலவற்றையும் விட்டுச் சொன்னதுபோதென்றிருக்கிறோம். கீல்களும் தூந்த முறையொடுக்கச் சிறுபயத்தைச் சொதித்துவகையெய்க்கமாட்டீர்சனாதிர்சனக்கைய இரட்டைக்கூர்சுமெய்யான ஆசை உண்டோ இவையெய்வென்ற கண்டுசுப்பதரியதலவ.

க. அதிகாரம். முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOODS' BOOK OF NATURE.

CHAP. IX.] On Natural and Artificial Language. [PART II.

1. IN the last chapter we examined into the seat and properties of the natural voice; we will now notice the mode in which voice is applied, to form, first, natural language, and next, speech or artificial language.

2. Natural language is the instinctive uttering of certain tones of the natural voice, to indicate certain feelings of the brain. The hen has a particular tone to call her chickens when she has found food for them; and she has another tone when she warns them that the hawk is coming. She never mistakes, never uses one language when she means another.

3. Every animal, belonging to the three classes of mammals, birds and amphibians, is possessed of lungs, and with a few exceptions, named in a preceding chapter, these animals all possess the power of uttering tones, and have a natural language. The mother and her young ones always understand each other. Among a flock of a hundred sheep, each mother will distinguish the voice of her own little lamb.

4. This language of nature must be termed instinctive, because the same tones are always uttered by animals of the same species. Let a wren be hatched in a robin's nest, and brought up by the robin, yet the wren would not sing the robin's song. Every species of bird has its native tongue, and by this it may always be distinguished.

5. Animals not only have a language which distinguishes each kind, from all the rest, but every individual has a different tone of voice to express the passion or feeling of the moment; especially when under the influence of grief, fear, or joy. Some, also, have a distinct tone for anger. The cat, when enraged at the sight of a dog, squalls in a most frightful manner, and we can almost recognise the Xantippe exclamation,—"Be gone, you villain!"

6. Among quadrupeds, the elephant, horse, and dog appear to possess the greatest portion of a natural tongue. They are all gregarious, that is, herding together, in their natural state. In Asia and Africa, the wild elephants seem to be regulated by the elders of each tribe. As they travel from place to place, the troops are led on by these old patriarchs, the young and feeble are placed in the middle, and the adult and vigorous bring up the rear. It is by a difference of voice, combined with gesture, that the leaders give their orders.

7. The wild horses pursue a similar plan of arrangement with the elephant except that their leaders appear to be appointed or chosen to their station. This captain-general holds his office about four or five years, when a kind of new election takes place. Every horse appears to have a right to propose himself for office, and the ex-president is not excepted; if no new candidate offer, the latter is re-elected for the same term of time; if he be opposed, a combat succeeds, and the victor is appointed commander-in-chief. His speech on the occasion is probably short, but to the purpose.

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்சு நூல்.

க. அதிகாரம் உ. பகுதி

இயற்கை செயற்கைப் பேச்சுக்கண்பற்றி.

1. மேல்க்குளிகையி, இயற்கையான சப்தத்தைப்பற்றிய நிலையையும் தன்னைக்கையுக்குறித்து ஆராய்ச்சிபண்ணிப்படியால் இவ்வதிகாரத்திலே, அந்தச் சப்தத்தினால் முந்தமுந்த இயற்கைப் பேச்சையும், அடுத்தாடுபலே பேச்சு அவலதுசெயற்கைப்பாஷைசெரும் வித்தையும் எடுத்துப்பார்ப்போமாக.

2. உயர்கைப் பேச்சாவது அமுத்தவிருந்தெழும்பும், எண்ணத்தைக்காட்டும்பொருட்டு இயற்கைத்தொனியினுண்டாகும் சில சப்தத்தை இயல்பாய் விடுகின்றதாயிருக்கின்றது. உதாரணமாக, ஒரு கோழிப்பேடு எக்கெயெக்கிலும் தன்ருக்குகளுக்கிறையெக்காண்ரும்பொழுது அவைகளைத் தன்னிடம்வரக் கூப்பிடுகிற

தற்கதனிடத்திலொருவிதச் சப்தத்தமும் ஆளுகும். பிராந்தவருகிறதைக்கண்டால் அவைகளைத் தன்னிடம் கூப்பிட்டுக்கொள்ளுகிறதற்கும் வேறவிதமானசப்தத்தமுண்டு. அத்தப்பேடு நாடுகிறதைக்கண்டபிடுகிற சப்தத்தை வேறொன்றுக்கென எண்ணவிடாமல் யாடுதொரு தவறாமின்றி அந்தத் வித்தத்துக்கந்தச்சப்தத்தையேபாவிக்கும்.

3. அம்மம் உன்ன பட்சிகளைச்சார்த்த மூன்றினத்தையும், மறுவிதமான பட்சிகளையும், கலையிலும் கீரிலும்வரும் பிராணிகளைக்கையுச்சார்த்த ஒவ்வொரு மிருகக்களுக்கும் மூச்சுக்குடருண்டு. மேல்க்கிசாரத்திற் சொல்லப்பட்ட சிலவல மீக்கோணியின்றி, இவ்விதமிருகங்களைத்துக்கும் சப்தத்தமிடுஞ்சத்தியும், இயற்கைப்பேச்சுமுண்டு. தாயுக்குக்கும், (அல்லது குஞ்சுக்கும்) எப்போதும அனைத்தநாயையுக்குக்கூடியும் இன்னதென்றறித்து கொள்ளும். அக்கொழியும் ஆடுகளுக்குள்ளே ஒவ்வொரு ஆடும் அதனைக் குட்டியின் சப்தத்தைப்பிடித்து இது தன்னுடைய குட்டியென்றறித்துக்கொள்ளும்.

4. இவ்விதப்பேச்சு இயற்கையறிவால் வந்தபேச்சென்று சொல்லப்படும். ஏனென்றால், அந்தந்த வருணத்தைச்சார்த்த அந்தத்தமிருகங்களிடுஞ்சப்தம் என்னைக்குமொன்றுமொலிருக்கின்றது. உதாரணமாக, குட்டியின் என்றப்பேசிய்கூட்டிலே, மென் என்ற பட்சி குஞ்சுமொரித்து குட்டியின் என்றப்பேசியினால் வளர்க்கப்பட்டாலும், மென் என்ற பட்சியானது குட்டியின் என்றப்பேசியினது இராகத்தைப்பாடவொட்டாது. ஒவ்வொருவகைப்பேசிக்கும் அதனைத் சொயடுக்கண்டு இப்படிக்கொத்த பேச்சுப்பிடித்து அது இன்ன இன்ன வகையினையைச் சார்த்தென்று சொல்லுகிறது.

5. மிருகக்களானது மற்றனைத்திலுமிருந்து வித்தியாசப்படுகிறதற்க்கலைகளுக்குப் பேச்சுமாதிரியல்ல, ஒவ்வொரு மிருகமும் அந்தந்தவேணக்குத்தக்கதாய் அதனைத் குணத்தையும் எண்ணத்தையும்கவனிப்பிடுகிறதற்கு அத்தத்தற்கு வித்தியாசமானதொனியுண்டு. பிரதானமாய், தக்கம், பயம், சந்தோஷமுண்டாகும் பொழுது இவ்விதமான தொனியுண்டு. சிலமிருகங்களுக்குக்கோவ்வரும்பொழுது வித்திய சமான் தொனியைக்காட்டுகின்றது. பூனைகையப்பார்த்துக்கோலிக்கும்பொழுது, மிகவும் பயக்கரப்பட்டத்தக்கவிதமாய்புரத்தமும் கண்ணப்பயலே போல அன்று சொல்லுகிறமாதிரியாயிருக்கும்.

6. யானை, குதிரை, நாய் முதலிய நாய்காண்மிருகக்களுக்கு இயற்கையானபேச்சல்ல மிருகமான பங்குள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. அவையுடைய சொய நிலையப்பார்த்தால் அவைகள் கூட்டம் கூட்டமாய்த்திரிகின்றன. ஆசியா ஆபிரிக்கா என்னுத்தேசப்பகுதிகளில், காட்டில் கடமாகும் மதம்பொருந்தியயானைகளெல்லாமதனைக் கூட்டத்துக்கு முதலானியிருந்து நடத்தி வருகிறதாகத் தெரியவருகின்றது. அவைகளிடத்துக்கிடம் கடமாப்பிடுகிறபடியால், அவைகள் முதலானியினால் நடத்தப்படுபொழுது, குட்டிகளும் தன்னத்தயானைகளும் கடுவெசல்விலும் வறுதலையுடைய யானைகளும் உரபிடியும் யானைகளும் முன்னும் பின்னும் மாய்ப்போகின்றன. அவைகள் ஆட்டியலுத்துச் சத்தமிடுவதினாலே முதலானியானைகள் மற்றுத்தக்களுக்குக்கீழமைத்தயானைகளுக்குக் கட்டணப்படுகின்றன.

7. காணக்குதரைக்கத்தக்க முதலானிகள்க் தக்களுக்குக்கீழாகத்துக்குத் தெரியுதெடுத்து நியமித்தாலன்றி மற்றுமப்படி யானையைப்போலத் தக்களுடைய இராணுவத்தை அங்குப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றன. இந்த இராணுவத்தலைவன் கட்டத்தட்ட நாயுத்து வருடத்துக்கு மாத்தியமதன் ஆணையாக்கரைத்தைச் சொலுத்தப்பிறகு வேறொரு குதிரையினிடத்துக்குத் தெரிந்துகொண்டபடுகின்றது. ஒவ்வொரு குதிரையும் தான்தான் அந்த உத்தியொகத்துக்குறித்தானியென்று சொல்லும்பொழுது, முன் உத்தியொகம் பார்த்தகுதிரையும் அப்படியே தானுத்தியொகத்துக்குறித்தானியென்று சொல்லும். ஒருவரும்ந்த உத்தியொகத்தை ஐத்து வருடத்தின்பின் கேளாமல்வரும்பொழுது, முன்னுத்தியொகத்திலிருந்தகுதிரையானே பிறகுமகாலத்து வருடத்துக்கும்சியமிக்கப்படுகின்றது. இந்தக்குதரைக்கு ஆராகுதல் விரோதமாய் தினுறால் உடனே யுத்தமநடக்கும். யுத்தத்தைவெற்றிக்கொண்டகுதிரையைத்தானே பெரிய சேகுதிப்பியாக்குவாரிகள். அது அக்கொம்பேகப்பேச்சுச் சருக்கமாபிருத்தாலும் காரியத்துக்குத்தத்தாயிருக்கும். இன்னும்வரும்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. VII.

MY YOUNG FRIENDS,

"Them that honor me, I will honor" saith the Lord. "Be it unto thee according to thy faith." But "by works was faith made perfect"

The truth of these declarations is illustrated, in an instructive manner, in God's providential dealings with the late Rev. Samuel J. Mills,—whom I have already introduced to your notice in preceding letters, and with whom I wish you to become more intimately acquainted.

After Mr. Mills had succeeded, in connection with a few kindred spirits, in concerting measures for securing the perpetuity and increase of the Missionary Spirit in William's College, he left that institution, and resided for a few months, as a resident graduate and theological student, at Yale College, New Haven (Conn.) His object in this removal was to ascertain by personal observation and inquiry, whether there were individuals in that Institution, who might be enlisted in the service of Foreign Missions. It does not appear that he met with any success whatever, in this particular object. But the Lord, who "seeth not as a man seeth" led him in a way that he knew not; and prospered him, in regard to the general object of Foreign Missions, in a manner, and to an extent far surpassing all his thoughts and expectations. Soon after his arrival at New Haven, he was made acquainted with the forlorn condition of Obookiah, a friendless and houseless heathen youth of 17 years of age, from Owyhee, one of the Sandwich Islands. In his native country, in a time of civil war, Obookiah had witnessed the murder of his father and mother and a younger brother, while he himself, in a surprising manner escaped the fury of the murderers. After passing through a series of adventures, he found his way on board of an American vessel, which happened to be at that time at the Islands, and in which he proceeded to the United States. On becoming acquainted with this youth and learning his history from his own lips, Mr. Mills conceived a strong affection for him, and the attachment soon became mutual. He regarded Obookiah as a representative of the whole heathen world, for which he had long been in the habit of making prayers, supplications and intercessions. It was a new and an inspiring idea, that it ever would be practicable for him to do any thing directly for the conversion of a heathen, while he himself remained in his native country. From a letter written at that time to one of his confidential friends, it appears that Mr. Mills at once originated a plan for Obookiah's education, and for his being sent back to his native island accompanied by missionaries from the United States, if the Lord should smile upon the means he had devised for his instruction and conversion. On this latter point Mr. Mills' faith was strong, and his labors abundant. Agreeably to arrangements, Obookiah spent the ensuing winter at Torrington, in the family of Mr. Mills' father, who, as before observed, was the Pastor of that parish. In this family he received the attention due to a son, and by his good conduct and progress in study he gained the good will of all who knew him. Subsequently, he pursued his studies with encouraging success in several places. In 1811, at Andover, while spending a part of his time in laboring on a farm, he gave pleasing evidence that he had become the subject of renewing grace. This event gave a fresh impulse to the hopes and expectations Mr. Mills had already formed, regarding a mission to Owyhee. From this time and onward Obookiah, in connexion with Mr. Mills, became a living, connecting link between the heathen world and the American Churches. Wherever he went, an interest was excited, not only in him, but in his heathen countrymen and in the state of heathen nations generally.

In the course of a few years, two results appeared, which were evidently the consequences of what had been done by Mr. Mills for Obookiah, (1) The establishment of the "Foreign Mission School" for the education of heathen youths cast upon the shores of the United States, and (2.) The establishment of a Mission to the Sandwich Islands.

The "Foreign Mission School" was established in 1816 at Cornwall, Conn. In 1824, it contained thirty pupils from fourteen countries, more than one-half of whom gave pleasing evidence of saving conversion to the Christian faith. Obookiah was a member of this school from its commencement. Here he entered upon a systematic course of instruction, in reference to the Christian ministry in his native land; and was successfully pursuing his studies, giving great promise of usefulness, till Feb. 1818, when he was removed by the hand of death!—a youth sincerely beloved and lamented by all who knew him. His removal was a severe stroke, not only to Mr. Mills, but to all who had begun to take any special interest in the infant cause of Foreign Missions. Obookiah may be regarded by the American Churches as the first-fruits of an abundant harvest of souls in Foreign lands; and we can conceive of nothing of the kind more appropriate, than that Mr. Mills should have been thus honored of God in being made the happy instrument of gathering in the first ripe fruit.

A memoir of Obookiah was published in a small Volume 18 mo. and is, on many accounts, worthy of an attentive perusal.

In October 1819, the year following Obookiah's decease, the first company of missionaries were sent out to the Sandwich Islands. This company

consisted of seven missionaries and assistant missionaries with their wives viz. two ordained missionaries, one physician, one printer, one catechist, one mechanic and school master, one farmer and school master, together with three natives of the Sandwich Islands, who had been educated at the Foreign Mission School. Of this mission I need say nothing more than that its commencement, its progress and its results, are in full accordance with the extraordinary part which Mr. Mills was permitted to act in originating it. It is doubtful whether any mission in any part of the world, since the days of the apostles, has been so signally favored of God as the mission to the Sandwich Islands.

Altho' my sheet is full, I have not fully presented the intended outline of Mr. Mill's character, as illustrating the nature and fruits of the spirit of Foreign Missions. (To be continued.)

Tillipally, May 26th 1848. Yours very truly, D. Poor.

நாய்கீர் நாலடி விருத்தம்.

Morning Prayer to the Holy Trinity.

நெருவாவு சென்செ திபொற்றுகு
மருளுவாயி மாந் தர்செஞ்செற்றயே
பொருளுவாயி தாரகைப்புரோசெதக்
சருவிதக் துங் காரணத்தீர்ந்தனெ
எண்ணிற் தபந் னூவினியற்பொரு
ளுண் னூணர் தபுலவர்முந் னூங்கிய
வின் னுணர் தபகாப்பொருந். ய்ச்சர
ணண் னுகின்ற தெய்வவிதுதிநாதன்யாள்.

என்கீர் நாலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

சீருவயு திரிபுரத்தல்வனா சலிசெடதென்செய சபைச்செரு
பெறக் தேசிக்செற்றெவறெய் தெறிதையாள் கோலொப்புச்செரு
மெல் விசாரணைக்கீ-முருவயு திருப்பணிக்கூரியவனு மாமன்றிபெ
ப்பொது மற்றவர்க்குவிருதப தாரகையின்கூரிய ரோடெரு
வனுமாம் பரமபுருடனடிடைக்க-ருவயு டலியிலவா முகரி, வுபுகள்
தபக் கமலமதிலெபரவிபே சருதிய விடுபெற்றய்யவு ய்ச்செய
எங் சசத்துமியவழியவுர்-தாருவயு சவரத்தினமாயெயென்றெரு
பெயர் தழைக்கப்பகர்ந்தனமவைய தமுதயதாரகையின்த் பறித்
தெய்க னூர் தான்வின்செய்தமய.

நவரத்தினவிரட்டைமாலே வெண்பா.

காலப்பிராத்தன.

தந் தசுதலுவி தாரணிவின்யாருதியை
வின் தையாய்த் தாக்குமெயியாபி. த்தனி
லன் னுபகலாசிரி மதிவின்சீரெடு
மெலவாவுபிரு மியங்குந்

இயக்கமெமைச்சென்ற விரவிப்பேய்திக்கு
மடவ்+கெடச்செய்த மகிபா தயவ்ச்சிமின்றி
காத்தேவரீரைக்கனித்துபணித்துநிதம்
பொத்திப்புகழென் னகம்

அகத்திருநூல்க்கிவிடு மல்செய்குப்போல
வகத்தற்செனித்த சாபமாற்றஞ் செகத்தீரா
வண்டியுமடை சோக்குமெருதரித்துச் சோபொருத்தி
மண்டலத்திலவாயுபெருச்செய்

செய்கியாயத்திப்பிற் நினைந்தகிற் கவிப்போ
செய்தனெய்வண்குடை நிர்முடுத்திமெயமா
பெய் ரெட்டிப்பைத்தெட விவையுமும்பரா
வுய் னுள்விடுத்தேவுகத்து

உகத்துவெதக்காட்டு முண்மையாற்றிலெயோட
முகத்தந்தொவ்வெடெனடி மூட்டியகத்தி
லெனைத்தாக்கியிச் சூலெயென் சூலுக்கத்தார்
வினையுரைப்போர் தமமை விடுந்து

விடுத்ததெகமாலிடுக்கை விற்பமையாவை
வடுவுளவுச் செய்கைக்கண் வைத்தேயடுத்த
வெனைச்சவயி விண்யாபெய்தியமுதாட்டிந்
தினையிலாதன்ப் பிறப்பி

இறந்ததெவனாதரெனைச் சிறுபெய்க்கண்ணிக்கு
பறத்தருழிற் தகாத்துப் பரத்திலவரதம்
வாழ்விற்கொண்டக வசனிக்காமாண்பாந்
தாழ்மையாய்ச் சாற்றெய்செயம்

ல் அபடமென்றடைந்தவர்களைக்கவ்வெண்டுமேன துதைத்
சேட்டரிமீத்தனன் எனக்குமிட்டடியே அபிப்பிராயமிருக்கின்ற
தென்றல் இவன் சந்தியவானும் புத்திமாணவியிருக்கிறுக்கபடி
வலிவற்றை அறிபாடல் மெக்கர்ணனிவன மாண்புக்குச் செய்தா
ன்வன்கொள்ளுண வகல சகாதலவேன் பிரமத்தக்கவண்ண
டல் கனவாடல் இவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமுண்டு. விசுவாசகா
தத்தக்கவலியைப்பெறு ஆகையால் இவனுக்குச் சமமானம்ப
ண்ணி கமது துர்க்கத்திற்கிட்டுக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று
துதெய்திராசன் கிரஞ்சிவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது. நீ
யென்கொட்டையில் வந்து கமாயிரு. உன்னைப் பாதுகாப்பே
னென துதைக்கேட்டு கிரஞ்சிவியைப்பற்றாமகாராசாவே நான் வி
தைரித்தச் சொல்லுவதைன்ன என குடிப்பிறப்புப் பிரவுக்குச்சக
வாசத்தால் அவர் வரத்தெரிபுமென அப்போது குரூரன் என் இ
ப்போது கோட்டான் குலமெல்லமிராசன் குற்றத்தாற் பாழா
குமெனெறிப் பீரர் குற்றங்களை அரசனுக்கறிவிக்கவேண்டும். அ
ராணித்தத்தைத் தீகலாவிடின் அதற்கென்ன உபாயமிருக்கின்றதெ
ன விவகரஞ் சொல்லவர சனத்தைக்கொன்ற கிரஞ்சிவியை தன்
னரணிப்பொருடைய வைக்கப்பினீர் கிரஞ்சிவி நம்மைக் கொ
ல்லவேண்டுமென்றவனெல்லாரினும் கெட்டிக்காரன்மேலும் எச
மானனுக்கு நம்மையெய்ய்பவன் மற்றவர்கள் எசமானிப்போல
மூடர்களாகையால் அவன் ஒருவனில்லாவிடில் இவர்களை வெல்வத
ருமையன்றென்றிப்படி மனதக்குட் குதுகுதுப்புடனே ஆலோசி
த்துக்கொண்டிருக்கையில அரிமத்தனன் காரியகாரர்களைப் பார்
த்தச்சிரஞ்சிவிக்குத் துர்க்கமெல்லாய் காட்டுங்கொன அப்படி இ
ராச கட்டையிப்படி யெல்லாம் பார்த்த காமிதற்குள்ளிருந்தால்
கடதென்னம் முடியாது பின்னும் நம்முடைய வஞ்சனைகளைக்
கொடுத்தகொண்டுவார்களாதலால் கோட்டைத் தலைவாசவிருந்
து மனோபிஷேகத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மா
னித்துப்பிறகு அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறது மகராசனே,
நான் வாயசமாதலானுள்ளேயிருக்கத்தக்கவனல்லனு மதகடைவா
சவித் காத்திருந்து கபடமில்லாமற் செய்துக்க காலத்தினாலே
யின் அபுன்வனுமனதமுக்கிலாதவனுமாயி சேவகொடுக்கி
ருத்தாலும் சந்தையிலவென்றிவ்வண்ணுஞ் சொல்லித் தாகமம்
ம்கயிருத்தது. அப்போதுகுரூரன் சன் இராச அமைச்சர் முந்
யநிலிரெலீ நுடாக்கர்களாயிருக்கிறீர்களை நெண்ணுகிறேன்.
முற்காலத்தினடந்தலே நு கதைபயிடுகனமிருக்கிறது நான்மெ
னின் முற்காலமேன உரண்டாவது வேடன் மூக்குது அரசன்
நாலாவது அமைச்சன் என்று சொல்லி விட்டொரு பறவை பற
ந்து போய்நிறை அப்போதவர்கள் அடுத்தபடியெனக்குரூரகா
சன் சொல்லுகிறார்.

(இன்னும்வரும்)

ஆனி மாதம்.

சாதி மீ. ஆனி மீ. யகதி. முநல் ஆடி மீ. யச தி. வரை.

Day	திருவிடம்	நட்சத்திரம்.	தி.	யோகம்	கரணம்.
13	ச செ	மூ உல	பி யடு	ச சச	கவு யடு
14	உ உ	மு உல	து யக	பி சச	கர யக
15	க வ	உ உ	தி யஉ	மா சக	வி யஉ
16	ச வெ	தி உஉ	ச யக	வை சய	பா யக
17	டு ர	ஆ உஅ	ப யடு	வி கச	தை யடு
18	ச ரூ	ச கக	ஷ யஅ	பி கச	வ யஅ
19	எ தி	மு கஅ	ஸ உஉ	ஆ சய	ப உஉ
20	ஆ செ	உ சச	அ உஉ	சவு சஉ	கவு உஉ
21	ச ய	உ சச	ந கக	சோ சக	சர கக
22	வ வ	அ இஸ	த கக	அ சடு	வ ச
23	யக வெ	பா கவ	ர சய	ச சக	ப அ
24	வஉ ச	கி து	ச ச	தி சக	கவு யஉ
25	யக ரூ	கா அ	தி சக	கு சக	கர யடு
26	யச தி	ரோ யக	ச சச	ச சடு	வி யக
27	யடு செ	மி யச	ச சஅ	வி சஉ	சது யஅ
28	யக புத	தி யக	பி சக	து கக	கி யக

புதினச் சங்கதிகள்.

மரணசங்கதி.

கிரிடாதிபதிக்கத்தையுடைய வட்காயவியாச்சியங்களை எடுத்து
க்காட்டுகின்றமேன்பாடுடையவரின் சமூகத்திற் பாவையின்பொ
ருவிலன்குமுத்தியோக விருத்திவளக்குமுதலியாரவர்கள் நீக்கொ
றியொற்குடக்கத்தாச்சியாரவர்களின் இயண்டாம்முதல்வன் சீமோ
ன்யொற்கன் உகத்தாச்சி தனது விழுவின் காலமாயி இருபத்
தமும் பராயத்திலுடாமெனவில் சித்திரைமாதம் இருபத்தா
ரு திகதித்திய புத்தியாரத்தன்று கொழுப்பென்னும் பதிபீற்
பிரானவியாகமாரூர்.

மரணத்திற் சிவிப்பவர் சகுணனுவாரென்ற விசுவாசத்துக்குரிய
வாவிபனுத் தருந்த நற்செய்கைகளை அனுசரிப்பவருடையிருந்தார்
இவரின் தகமைபினும் கன்னெறியினும் அன்புராட்டப்பட்டிரு
ந்தபெத்துக்கள் நேசவான்கள் இவரின் மரணசீவியத்தினால் ஒப்பி
ட்டகூடாத சஞ்சலத்தையனுசரிக்கிறார்கள்.

கங்குத்தா.

கங்குத்தா கசியில் வாழும் பிரபுக்களையினாலும் மிகவும் பெயர்
பெற்றொடுக்கி வளர்த்த வாகேகோது தாகோர் என்ற பிரபு தன
து சனத்தினுடைய தேற்கிக்காகச் செய்துகொண்ட அநேகவித
நன்மைக்காக இத்தியாக்கம்பணியார் இவருக்கு மிகவும் விவ
யேறப்பெற்ற பொற்பத்தக்கமொன்றை உபகாரமாகப் போன
மாதம் ௨ திகதியிலன்று அநேகமாயிரத் தரைமக்களுத் தரைச்
சானிகளும் உடியிருத்தவென்பிற் கொடுத்தார்கள். ஆகையால்
அந்த வேலில் கோவரணர் அதிபதி பேசின பேச்சைப் ப
ற்றிச் சில காரியங்களை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுகிறோம். அந்
தை நன்மை செய்யப் பிரியமுற்றவர்கள் இத்தையிரு கவனத்துட
ன் வசிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். என்னவானால், நான் இ
ந்தப் பதக்கத்தை இவருக்குக் கொடுக்கமுன்னே உங்களுக்குச் சில
நேரமாகச் சில காரியங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்குது. யோ
க்கியமுடிமம் மையுத் தங்கிய இடங்களிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாருத் தங்
கடங்கள் பெறப்பெற்றுக்காவேண்டிய உபகாரங்களைப் பெறு
வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படிப்பட்ட உபகா
ரங்களை நாம் எடுத்தாப்போலே அடையக்கூடியதல்ல. நாய்க
ள் வெகு வருடக்காலமாகப் பிரயாசப்பட்டிருந்து நன் முயற்சி
யிலொவ்வொரு நிமிஷமும் பிரயெத்தனமாயிருந்தால் அப்படியா
ருமையன்றி மற்றும்படி கூடாது. இப்பொழுது எங்கள் எல்லா
ருக்கும் முன்பாக இருக்கிற தாகோர் என்ற பிரபு என்னவியதாய்
ப் பிரயாசப்பட்டு அவ்வாரும் பகைக்கப்பட்ட இடத்துதான்
என்பட்டு இந்தப் பேரைச் சூட்டிக்கொண்ட டிராது இவருக்கே
யல்லாமல் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது இவர் நி
ற்கும் கிழபரத்தில் வருகிறதற்குநகநானாய் நன்முயற்சிப்பட்டா
லென்றி மற்றும்படி இந்தப் பேரைச் சூட்டிக்கொள்ள ஒருவ
ராலும் ஏவாது. ஆகையால் உயர்த்த உத்தியோகங்களைப் பெ
றுகிறதற்கு விருப்பமுற்றவர்கள் அதிக முயற்சிப்பட்டுப் பிரயாச
த்துடன லலை சாமாத்தியத்தவத்தைக் காட்டிச்சனங்களுக்குந
ன்மைபாக்கவும் பலனூவும் நடைக்கொள்ளவேண்டியது. அப்ப
டிநடைக்கொண்டதினாலேயே இவருக்குமிப்பொழுது உங்க
ள் முன்பாக இந்தப் பதக்கமுபகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

கற்பித்தி, புத்தனம், சலரபம் முதலான இடங்களில், என்னுடைய
முகாமைவழியாக, உதயதாரகையை வாக்கிவருஞ் சங்கைபோற்
தகினைகிதருக்குப்பச்சுத்துடனே அறிவிக்கிறதென்னவானால், நான்
ன் உவ்ஜூர்விட்டிவ்ஜூர் வந்திருப்பதினால் உங்களை அடிக்கடி காணவு
ம்பணங்களை அறவிடவும் பிரயாசமானபடியால், எனக்குப் பதிலாக
க, சங்கைபோன்ற மஸ்திநிக் கோட்டுத் தரணியாயிருக்கும்,
நா.ந. கீநீஸ்தொவுலீநீத்துபவுலீக்குப்பினன், (Mr C. Britoe Paul
lick Pulle) அவர்களிடம் இவ்வருஷம் தை மூ துவக்கமாக, நீ
ங்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை ஒப்புக்கொடுக்கவும், அப்
படியே தாரகையை வாங்க விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு, அவர்வழியாக
வேபெற்றுக்கொள்ளும்படியாகவும் தாழ்மையுடனறிவிக்கிறேன்.
கீரகொழுப்பினும் உதயதாரகையை வாக்கிவரும் கினைகிதரும்
தாய்கள் கொடுக்கவேண்டிய தாரகையின்பணத்தை, நா.ந. கீநீ
ஸ்தியான்பிரேரா அப்புஜுமி அவர்களிடம் கொடுக்கும்படியிருக்கே
ட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

Varany, Jaffna
May 20th, 1843,
உங்கன்பட்சமுள்ள கினைகிதனான
JOHN WOODHULL.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Died—in Jaffna the 24th of May 1843, the 4th son of Mr. A. AROO-NASALEM CHETTIAR, one of the wealthiest natives in Jaffna, leaving a large circle of acquaintance and relations to bemoan his loss. His parents have lost a kind and affectionate son and the public a faithful citizen. The age of the deceased was about 22. Life is short and death is certain.

Died.—At Colombo on Wednesday the 26th May; at the early age of 25, Mr. J. S. Ondaatje, second son of N. S. Ondaatje Esq. Interpreter Moolchiar of the honorable the Queen's Advocate. The deceased was a promising youth and was possessed of very good talents; by his death, his relatives and friends to whom he had endeared himself by his amiable and excellent disposition have sustained irreparable loss.

CALCUTTA.

Mr. Mitford's Legacy.—A case was decided lately by the Lord Chancellor of some interest to Indian readers. Mr. Mitford who had been long a Bengal civilian left by his will the whole residue of his personal estate to the Governor of Bengal to apply it to charitable, beneficial and public works in Dacca, for the exclusive benefit of the native inhabitants as they and the Government might think most conducive to that end.—The property being large, his relations disputed the validity of this bequest and their counsel stoutly contended that it was void, in arguments which lasted many days. As might be expected, every imaginable objection that ingenuity could suggest was urged against the unfortunate gift. It was strongly urged that this bequest might be applied to idolatrous purposes, to the erection of a monument for the worshipping of idols and other objectionable appropriations of the fund. Lord Lyndhurst's answer was striking, and deserves peculiar attention.

"The gift is for the benefit of the native inhabitants. This court would not consider such an application of the funds as being for their benefit; nor would any other court administered upon equitable principles consider that an application of the fund for the purpose of encouraging idolatry could be for their advantage. Therefore the Supreme Court of Calcutta exercising an equitable jurisdiction would control, regulate, and restrain any such application."

Dwarkanauth Tagore.—The Court of Directors of the East India company have presented this gentleman with a massive gold medal, as a testimonial of their esteem and approbation of his various beneficent acts for the good of the Indian public. The ceremony was performed on the 10th ult, at the Hall of the Government House Calcutta, in the presence of a large company of ladies and gentlemen, by Mr. Bird, the deputy governor. We take the following extract from his address on the occasion, which we commend to the thoughtful perusal of such of our readers as are ambitious of honorable public preferment.

"Before I present to you this testimonial, I wish to dwell for a few moments on the lesson to be learnt from it. It shows that there is every disposition in the highest quarters to reward merit in the natives of India and that there is nothing in an Indian sun to prevent the growth of those qualifications and the exercise of those virtues which lead to such rewards. But these distinctions are only obtainable after a long course of industry and perseverance. No one knows better than the distinguished individual now before me, how long he had to labour in obscurity and neglect, what prejudices he had to overcome, what difficulties to encounter, before he attained to that high place in public opinion, which has brought him to the proud position in which he at present stands. Let me therefore exhort my native friends who are looking for high situations to profit by his example, to display in the first instance the same zeal, ability, energy and perseverance in the discharge of their public duties, to satisfy the public mind that they possess the same high qualifications as this testimonial is intended to recognize, and then they may rest assured that they will not fail in obtaining such advancement and such rewards as may be justly due to their merits and services."

Public commendation.—The Governor General has been pleased to take special notice of the zemindars and others who have of late years been public benefactors by the erection of rest houses for travellers, the sinking of wells, or the planting of trees, and has caused them to be addressed separately in terms of commendation.

SCINDE.

Bombay papers of the 2d May state that the search for hid treasure continued to be successful. In the apartments of the women were found "bags of rupees, gold and silver legged bedsteads, bars of gold, valuable armories, gold saddles with silver stirrups, and bridles to match, inlaid with pearls and precious stones."

WEST INDIES.

Dreadful earthquake in the West Indies.—A dreadful earthquake took place on the 8th of February, at the West India islands.

The following account of the effects of the earthquake at Antigua is given by a gentleman who was present and an eye witness of the scene.

About 23 minutes before 11 o'clock, I went on the quarter deck of Her Majesty's Steamer *Dec*, which was lying along side the wharf in English harbour taking in coals; the men, women, and children were on shore in the

dockyard enjoying themselves, cooking, playing; altogether, forming a sort of fair. Suddenly I saw the cliff behind the coal-yard vibrate to and fro, and the smooth surface of the dockyard undulate like a carpet under which the wind has crept. The huge vessel quivered and shook with such rapidity and force, that it was with great difficulty I could keep my legs. On turning my eyes up the harbour, I saw a hill called *Monk's hill*, as it appeared to me, toppling from its summit, enveloped in a cloud of dust. The water in the harbour foamed and bubbled, and in many places a white substance rose, as if thrown up from the bottom. How shall I describe the terror and consternation that in a moment seized upon those that were on the wharf. Some rushed on board in all directions, and scrambled up the sides of the ship,—others in their distraction threw themselves into the sea; even some of the sailors jumped overboard; but providentially no accident of a serious nature took place. When the shock was over, to my dying day I shall never forget the horror that was depicted on the countenances of all.

Coming suddenly on the town, the spectacle was perfectly awful. In part of a long building formerly a barrack, the walls had given way in the centre and the roof had fallen in and broke its back; a new brick wall surrounded by a railing was thrown down; the barracks, where a detachment of the Forty seventh are stationed, a confused mass of rubbish.

It is impossible to detail every thing; but of all the mills in the island only three are fit to work. The crop is nearly ready, and one of the finest known for years; and it is feared that a sufficient number of mills even of a temporary nature, cannot be got ready to make the sugar before the canes rot. An enormous quantity of wine and other liquors have been destroyed. The sea in the harbour rose about two feet; and in several places, a stinking, black, bituminous matter rose through the cracks and fissures in the earth. The loss of life has not been proportionate to the damage done; seven persons are known to have perished, but many accidents of a serious nature have taken place. Had it happened in the night, thousands would have been killed.

At Guadaloupe, the effects were still more severe. Point de Petre, one of the principal towns is entirely destroyed. A fire broke out after the earthquake, which added greatly to the distress of the unfortunate survivors. It is estimated that several thousand persons were killed and about the same number wounded. It is said that of 200 persons assembled in one place to witness the drawing of a lottery none escaped. The damage to property is immense amounting probably to several hundred thousand pounds.

How appropriate are the words of the Psalmist: "Come and see the works of God: he is terrible in his doing towards the children of men." Ps. lxxvi 5.

ENGLISH BIBLES AND TESTAMENTS

just received

From the Depository of the British and Foreign Bible Society;
and for sale at the Society's reduced Prices. s. d.

BIBLES.— <i>Pearl</i>	medium	24 mo. plain calf	price 2
" "	"	F. cap. 8vo. with references	"
" "	"	col'd calf	5 6
" <i>Ruby</i>	Royal 24 mo.	plain calf	3 0
" <i>Minion</i>	Medium 24 mo.	plain calf	2 11
" <i>Nonpareil</i>	Demy 12 mo.	Sheep	2 3
" "	"	12 mo. with references	5 0
" <i>Brevier</i>	"	8 vo. plain calf	5 3
" "	Medium 8 vo.	with references	6 9
" <i>Small Pica</i>	Royal 8 vo.	with references	8 6
" <i>Pica</i>	Imperial 8 vo.	plain calf	9 3
TESTAMENTS.— <i>Pearl</i>	Medium 24 mo.	"	0 6
" <i>Minion</i>	Royal 24 mo.	"	0 11
" <i>Brevier</i>	Demy 12 mo.	"	1 0
" <i>Long Primer</i>	Demy 8 vo.	"	1 10
" <i>Pica</i>	"	"	2 5

Depository of Jaffna Bible Society. E. S. MINOR, Depository.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instructions	121	புத்தகம்
Abridgement of Goud's Book of Nature	123	கேள்வியோடும் 121
Mr. Poor's Letter	124	கூட்டுதல்—வ: செய்த 124
Morning prayer	ib	பஞ்சுதலம் 123
Communications	125	காலச் செய்தம் 124
Rules for the conduct of a Christian Life	126	செய்தல் 125
Scriptural Proofs, &c.	ib.	கேள்வியோடும் 126
Pancha Tantra Katei	ib.	பஞ்சுதலம்—கதை 126
Panchangum	127	பஞ்சுதலம் 127
News	128	புத்தகச் செய்திகள் 128